

UŽDRAUSTA AISTRA

NENUGALIMA. JAUSMINGA. TABU.

New York Times bestselerių autorė

PENELOPE
DOUGLAS

Džordan

Jis neatsiliepia. Per pastarąsias penkiolika minučių skambinu jau antrą sykį. Niekio nepešiau ir rašydama žinutes. Ar nepamirš antrą valandą čia pasirodyti?

Nuspaudžiu telefono mygtuką ir dirsteliu į laikrodį virš baro. Jau kone vidurnaktis. Dar dvi valandos iki to laiko, kai mano vaikinui dingtelės, kad darbą baigiau, tad reikėtų mane parsivežti.

O dar maniau, kad šįvakar pasisekė, nes anksti išleido iš darbo.

Šūdas.

Privalau pasirūpinti automobilio remontu. Negaliu kliautis, kad vežios jis.

Mane apgaubia muzika. Dešinėje pusėje juokiasi klientai, kairėje kita barmenė deda į šaldiklį ledukų formeles.

Sprandu nuslenka šurpas. Jis neatsako, vadinasi, arba miega, arba yra kur nors išėjęs. Ir vienu, ir kitu atveju nenustebčiau, jei mane prisimintų per vėlai. Ne visada būna toks nepatikimas, bet jau ne pirmas kartas.

Matyt, toks trūkumas, kai vaikinu tampa draugas. Ir toliau mano galintis išsisukti krėsdamas bjauriausias šunybes.

Iš spintelės po gėrimų čiaupais pasičiumpu marškinius ir rankinę, mobiliųjį telefoną įsikišu į kišenę. Ant berankovių marškinėlių užsimetusi flanelinius marškinius užsisagstau, kraštą susikišu į džinsus šitaip pridengdama kūną. Tikėdamasi susirinkti daugiau arbatpinigių rengiuosi gana seksualiai, bet neketinu taip atrodydama palikti darbo vietos.

— Kur keliauji? — pasiteirauja alų pilanti Šelė, dirstelėdama į mane.

Atsisuku į viršininkę. Šviesiomis sruogelėmis pagyvinti juodi plaukai sukelti ant viršugalvio, aplink žastą sukasi ištatuiruotų širdelių grandinė.

— „Didžiajame kine“ vyks „Piktųjų numirėlių“ vidurnaktinio seansas, — atsakau uždarydama spintelę ir persimesdama odinės rankinės dirželį įstrižai krūtinės. — Prastumsiu laiką ir Koulo palauksiu ten.

Viršininkė baigia pilti alų. Žvelgia į mane taip, lyg norėtų išsakyti milijoną pastebėjimų, bet nežinotų, nuo ko pradėti.

Taip, taip, pati žinau.

Norėčiau, kad liautųsi šitaip mane stebėjusi. Jei Koulas neatsiliepia dabar, didelė tikimybė, kad antrą valandą nepasirodys. Puikiai suprantu. Gal nusitašęs guli kokio draugo namuose.

O gal parpia namie užsistatęs žadintuvą, pasiruošęs antrą valandą atsikelti ir važiuoti parsivežti manęs, telefoną palikęs kitame kambaryje. Menkai tikėtina, bet įmanoma. Turi dvi valandas. Duosiu jam laiko.

Be to, sesuo darbe, o kolegos iš baro negali manęs parvežti. Šįvakar klientų nedaug, tad mane paleido anksčiau už kitus darbuotojus. Vienintelė neturiu vaikų, kuriuos privalėčiau išlaikyti.

Kita vertus, ir man beviltiškai reikia pinigų.

Įsikimbu į prie krūtinės glundantį rankinės dirželį. Jaučiuosi vyresnė nei aštuoniolikos.

Na, jau esi devyniolikos. Kone pamiršau, kokia šiandien diena.

Giliai atsikvepiu bent vieną naktį stumdama nerimą šalin. Daugybė mano amžiaus žmonių sunkiai verčiasi, neišgali apmokėti sąskaitų, ieško, kas pavėžėtų. Suprantu negalinti tikėtis, kad tokio amžiaus jau būsiu deramai susitvarkiusi gyvenimą, bet vis tiek gėda. Negaliu pakęsti bejėgiškumo jausmo.

Nevalia kaltinti ir Koulo. Juk pati nusprendžiau studijų paskolos likutį panaudoti *jo* automobilio remontui. Jis mane visuomet palaikė. Buvo laikai, kai turėjome tik vienas kitą.

Šelė apsisukusi stato alų priešais Greidį, vieną iš nuolatinių klientų. Paduotus pinigus dėdama į kasos aparatą dar kartą į mane dėbteli.

— Neturi transporto priemonės, — konstatuoja faktą. — O lauke tamsu. Negali į kino teatrą eiti pėsčia. Prekeiviai žmonėmis tik ir dairosi karštų šviesiaplaukių paauglių.

Prunkšteliu.

— Privalai liautis žiūrėjusi kriminalines dramas.

Gal mūsų miestelis ir įsikūręs netoli didesnių miestų, o Čikaga vos už kelių valandų kelio, bet vis tiek esame niekam nežinomi.

Kilstelėjusi pertvarą išlendu iš už baro.

— Kino teatras čia pat už kampo, — primenu. — Pasieksiu per dešimt sekundžių, jei pasileisiu taip, lyg kas nors matuotų laiką.

Išeidama patapšnoju Greidžiui per nugarą. Jam atsigręžus mirktelėti susiūbuoja žilų plaukų uodegėlė.

— Viso, vaiki, — atsisveikina.

— Labanakt.

— Džordan, palūkėk! — Šelė perrėkia grotuvą. Pasuku į ją galvą.

Stebiu, kaip iš šaldytuvo ištraukia dėžutę ir kartoninį vyno pakelį. Per barą stumteli man.

— Su gimimo diena, — pasveikina ir išsišiepia it neabejodama, kad šito nesitikėjau.

Išsišiepusi atidarau „Krispy Kreme“ logotipu pažymėtos dėžutės dangtelį ir pamatau pustuzinį spurgų.

— Skubėdama tik tiek spėjau pagriebti, — pasiteisina viršininkė.

Nesvarbu, juk spurgos — beveik tortas. Tikrai nesiskundžiu.

Uždariusi dėžutę atveriu rankinę ir gardumynus kartu su vynu paslepiu viduje. Žinoma, nieko nesitikėjau, bet malonu, kai tave prisimena. Rytoj, kai pasimatysime, Kemė, mano sesuo, neabejotinai nustebins dailiais marškinėliais ar seksualiais auskarais. Kada nors šią savaitę turbūt paskambins tėtis.

Šelė puikiai geba mane pralinksminti. Esu ganėtinai suaugusi, kad dirbčiau bare, bet alkoholį vartoti įstatymai dar draudžia. Mažasis mano šios nakties nuotykis — išsinešti vyno, kuriu pasimėgausiu už baro ribų.

— Ačiū, — padėkoju, pasistiebusi pasilenkiu per barą ir pakšteliu Šelei į skruostą.

— Pasisaugok, — primena ji.

Linktelėjusi apsigrėžiu ir išžengusi pro medinės duris staju ant šaligatvio.

Už nugaros užsitrenkia durys. Viduje skambanti muzika virsta tyliu dundesiu. Krūtinė susmunka man išleidus kvapą — nė pati nežinojau, kad esu jį sulaikiusi.

Myliu Šelę, bet verčiau jau nesuktų dėl manęs galvos. Žvelgia it motina ir trokšta sutvarkyti mano gyvenimą.

Turbūt man būtų labai pasisekė, jei motina būtų panaši į ją.

Užlieja maloni gaivaus oro banga. Vidurnakčio vėsoje pašiurpsta rankos, o šnerves užlieja gardūs gegužės mėnesio gėlių aromatai. Atlošusi galvą užsimerkiu ir įkvepiu pilnus plaučius. Švelniame vėjelyje skruostą kutena ilgi kirpčiukai.

Artėja karštos vasaros naktys.

Atsimerkusi apsidairau į kairę, į dešinę. Šaligatviai tušti, bet šalikėlėje vis dar nemažai automobilių. „Amerikos veteranų“ stovėjimo aikštelė taip pat pilna. „Bingo“ vakarai tokiu metu dažniausiai virsta linksmybėmis prie gėrimų. Atrodo, senukai vis dar kruta.

Pasukusi į kairę ištraukiu plaukus laikiusią gumelę ir lei-

džiu palaidoms sruogoms vilnyti žemyn. Tada gumelę užsine-
riu ant riešo.

Nors dar kiek vėsoka, nakties gaiva maloni. Bare kiekviena
kertelė persismelkusi alkoholio dvoko, visą naktį garai skver-
biasi man į šnerves.

Ten per daug ir triukšmo, ir stebinčių akių.

Paspartinu žingsnį. Nekantrauju kurį laiką išnykti kino tea-
tro tamsoje. Įprastomis aplinkybėmis viena ten neičiau, bet kai
rodomi seni devintojo dešimtmečio filmai, tokie kaip „Piktieji
numirėliai“, neturiu pasirinkimo. Koulą domina tik specialieji
efektai. Nepripažįsta filmų, sukurtų anksčiau nei 1995-aisiais.

Prisiminusi savo vaikino keistenybes šypsau. Jis nežino,
ką praranda. Devintasis dešimtmetis nuostabus. Linksmųjų de-
šimtmetis. Ne viskas privalo būti labai reikšminga ar prasminga.

Filmas suteiks malonų pabėgimą nuo realybės, kuris šią-
nakt ypač reikalingas.

Pasukusi už kampo artėju prie bilietaų kasos ir matau, kad
atėjau keliomis minutėmis per anksti. Šaunu. Labai nemėgstu
praleisti kitų anonsų.

— Prašau vieną bilietą, — tariau kasininkei.

Iš kišenės išsižvejoju šįvakar uždirbtų grynųjų pinigų
pluoštelį ir atskaičiuoju septynis dolerius penkiasdešimt centų.
Negaliu išlaidauti — artėja nuomos mokėjimo terminas, o ant
mudviejų su Koulu stalo kaupiasi sąskaitų, kurių apmokėti kol
kas neišgalime, šūsnis. Tačiau septyni doleriai nieko nepakeis.

Be to, šiandien mano gimtadienis, taigi...

Užėjusi vidun aplenkiu užkandžių prekystalį ir traukiu
tiesiai prie dvivėrių durų. Šiame kino teatre yra tik viena salė.
Keista, bet ši vietelė išgyveno ištisus šešiasdešimt metų, nors
aplinkiniuose miestuose ir dygo dideli, dvylikos salių kino tea-
trai. „Didžiajam kinui“ teko suktis sumaniai — vidurnaktį pra-
dėti rodyti klasikiniai filmai, organizuojami karnavalo vakarai,

salė nuomojama uždariems vakarėliams. Dėl įtempto paskaitų ir darbo grafiko retai čia beužsuku, bet ši tamsi vietelė puikiai tinka, jei nori kurį laiką užsimiršti. Čia tylu ir ramu.

Žengdama pro duris dar kartą žvilgteliu į telefono ekraną norėdama įsitikinti, kad Koulas neparašė, nepaskambino. Nutildžiusi garsą vėl įsikišu mobilųjį į kišenę.

Ekране vis kartojamos tos pačios reklamos, bet šviesa dar neužgesinta. Paskubomis nužvelgiu kelis salėje pasklidusius vienišius. Dešinėje pusėje, galinėje eilėje, įsitaisiusi porėlė, o viduryje sėdi vaikinių grupelė — sprendžiant iš nemandagaus garsaus juoko, jaunų vaikinukų. Iš trijų šimtų vietų laisvos maždaug du šimtai aštuoniasdešimt penkios. Yra iš ko rinktis.

Nusileidusi penkias ar šešias eiles išsireнку tuščią ir nėrusi į ją užsiimu kėdę viduryje. Rankinę pastatau ant grindų ir patyliukais išsitraikiu violetinį vyno paketį. Blausioje šviesoje panagrinėju etiketę.

„Merlot“. Tikėjau si baltoto vyno, bet veikiausiai Šelei šių dėžučių reikia greičiau atsikratyti. Jas ištraukiame tik kai ren-giame pobūvį lauke ir nenorime ten nešti stiklinių taurių.

Atsukusi dangtelį traukiu į save aitrų aromatą. Toli gražu nejaučiu prašmatnių natų, nagrinėjamų someljė. Nė užuominos „ryškaus saldžiųjų vyšnių aromato“ ar ko nors panašaus. Atlenkiu staliuką ir pasidžiaugiu tuščia eile priešais — sulenkusi ke-lius užkeliau „Converse“ sportbačius ant ranktūrio tarp dviejų tuščių krėslų.

Ant stalelio statau vyną. Iš galinės kišenės išsitraukusi tele-foną taip pat padedu šalia — dėl viso pikto, jei skambintų Koulas.

Telefonas nuslysta nuo stalelio ir prasprūsta man tarp kojų ant grindų. Instinktyviai sulenkiu kelius mėgindama jį sulaikyti. Keliai rėžiasi į stalelį, atsuktas vyno pakelis išsilieja ant grindų.

Išsižiojusi aikteliu.

— Šūdas! — nesulaikau kuždesio.

Kas per velniava?

Vėl nuleidusi kojas ant grindų užlenkiu staliuką ir pasilenkusi apgraibomis ieškau telefono. Įmerkusi pirštus į išpiltą vyną krūpteliu dėl sukeltos netvarkos. Žvilgteliu priekin ir už kelių eilių matau įsitaisiusius tris vyrukus. Sėdi tiesiai priešais mane, kaip tik ant kelio žemyn varvančiam vyno upeliukui.

Sudejuoju. *Nuostabu.*

Kaktą išpila lengvas prakaitas. Atsistojusi traukiu iš rankinės šaliką pirštams nusišluostyti. Labai nenoriu jo sugadinti, bet neturiu servetėlių.

Kokia netvarka.

Štai kaip baigėsi planas dvi valandas pabėgti nuo realybės.

Dairausi ieškodama žibintuvėliu pasišviečiančio salės prižiūrėtojo, bet kone neabejoju, kad šiame kino teatre nėra tokio etato, ypač šiuo paros metu. Grindys skendi tamsoje, o pasišviesti galėčiau tik telefonu.

Salės prižiūrėtojo nematyti, tad pasičiupusi šaliką ir rankinę leidžiuosi eile žemiau ir atsiklaupusi dairausi telefono po krėslais. Neradusi leidžiuosi dar žemiau, nes kone neabejoju girdėjusi telefoną šliuožiant į apačią. Kadangi krėslai įtaisyti nuožulniai, galėję nuslysti gana toli. *Velnius.*

Nusileidusi dar eile žemiau numetu daiktus ant grindų ir atsiklaupusi dairausi po krėslais kairėn, dešinėn, čiuopiu rankomis. Priešais save regiu ilgas džinsais aptrauktas kojas. Pakėlusį akis susiduriu su vyru, sustingusiu su spragėsių pilna ranka pusiaukelėje prie lūpų. Žiopso į mane iškėlęs antakius.

— Atleiskit, — kuždu, užkišdama už ausies plaukus. — Išpyliau gėrimą, o telefonas nuslydo kažkur čia. Ar neprieštarautumėt?..

Akimirką sudvejojęs vyras sumirksi ir išsitiesia.

— Taip, žinoma. — Užlenkęs staliuką atsistoja ir išsižvejoja kažką iš kišenės. — Štai.

Telefone įjungęs žibintuvėlį atsitūpia ir pašviečia po krėsiais.

Kaipmat pamatau savo mobilųjį po gretima kėde. Nedelsdama pačiumpu. *Ačiū Dievui*. Su vyru sutartinai atsistojame. Mano pečiai pagaliau atsipalaiduoja. Šiuo metu negaliu sau leisti naujo telefono. Pirštais paglostau ekraną — noriu įsitikinti, kad neskilo.

— Radai? — pasitiksina vyras.

— Taip, ačiū.

Jis užgesina švieselę, tada pirštais brūkšteli mano telefono nugarėlę ir kilstelėjęs juos prie nosies pauosto.

— Ar čia... — Jis susiraukia. — Vynas?

Žvilgtelėjusi į grindis matau, kad naujasis pažįstamas stovi gėrimo, mano išpildo trimis eilėmis aukščiau, baloje.

— Oi, velnias. — Pakeliu akis į pašnekovą. — Labai atsiprašau. Ar visur pritekėjo?

— Ne, ne, viskas gerai, — mano gelbėtojas sukikena ir žingteli iš balos. Jam šypsantis vienas lūpų kamputis kilsteli aukščiau už kitą. — Nežinojau, kad čia parduoda alkoholi.

Pasičiupusi šaliką šluostau telefoną.

— Hm, ne, neparduoda, — atsakau patyliukais, kad nesutrukdyčiau kitiems žiūrovams. — Ką tik baigiau darbą. Viršininke įteikė... hm... — Purtau galvą ieškodama žodžių. — Atšvęsti.

— Atšvęsti?

— Ššš, — kažkas mus tildo.

Sutartinai atsigręžiame į vyruką, sėdintį viena eile aukščiau, toli dešinėje. Šis kreivai į mus šnairuoja. Dar nė neprasidėjo filmų anonsai, vaizdo jam neužstojame, bet, matyt, vis tiek trukdome. Traukiuosi tolyn, prie savo rankinės.

Man padėjęs vyras pasiima gėrimą, spragėsius ir seka iš paskos. Mane pasiekia švelnus jo kūno prausiklio aromatas.

— Aš tik kiek pasislinksiu toliau nuo netvarkos, — paaiškina.

Įsitaęs už kelių krėslų žvilgteli į mane, tada grįžteli ten, kur sėdėjau prieš išpildama vyną ir pamesdama telefoną.

— Kviečiu prisijungti, — mosteli į gretimą krėslą. Veikiausiai susigaudė, kad ir aš šįvakar vieniša.

— Ačiū, — padėkoju. — Verčiau eisiu...

Sakinio neužbaigiu. Žingtelėjusi atbula ir susirinkusi daiktus pasuku galvą į senąją savo vietą ir pamatau į salę įžengiančius vaikiną su mergina. Suakmenėju. Stebiu, kaip jie suka į kairę, tolsta prie galinės salės eilės ir įsitaiso krėsluose.

Šūdas.

Džėjus Makabis. Vienintelis mano vaikinasis prieš Koulą. Palyginti su juo, Koulas atrodo tikras princas. Deja, Džėjus vis dar mėgsta kiekviena pasitaikiusia proga man įkąsti. Jokių būdu nenorėčiau šįvakar su juo susidurti.

— Ar viskas gerai? — teiraujasi mano gelbėtojas, kai nesijudinu iš savo vietos. — Pažadu, neketinu tavęs kabinti. Esi man per sena.

Dėbteliu akimirką net pamiršusi Džėjų ir jo merginą. *Per sena jam? Ką?* Nužvelgiu jo aukštesnį nei metro aštuoniasdešimties kūną, pro marškinėlius ryškėjančius raumenis, gyslotą dešinį dilbį, išmargintą tatuiruotėmis, pranykstančiomis po marškinėlių rankove. Bare esu sutikusi ne vieną vaikiną. Šis nepanašus į nė vieną matytą devyniolikmetį. Kiek jam galėtų būti? Mažiausiai trisdešimt?

Vyras prunkšteli.

— Aš juokauju. — Jo lūpose vėl pražysta plati šypsena, dėl kurios kiek susikremtu. — Jei nenori filmo žiūrėti viena, kviečiu prisėsti. Tik tiek tenorėjau pasakyti.

Žvilgteliu į Džėjų ir merginą, su kuria čia pasirodė. Stai ga pro duris į salę įvirsta triukšminga grupelė vaikinų. Matau, kaip Džėjus su drauge atsigręžia į sambrūzdį. Instinktyviai, nenorėdama, kad jis mane pastebėtų, susmunku krėsle greta savo gelbėtojo.

— Ačiū, — padėkoju.

Jaučiu buvusiojo artumą kino teatro salėje. Atgiję prisiminimai prikiša, kokia bejėge jis mane vertė jaustis. Leidau tai daryti. O juk šįvakar tesvajojau praleisti vieną naktį nemąstydamą apie visas pasaulio problemas.

Atsilošiu ir mėginu atsipalaiduoti, bet akies krašteliu žvilgtelėjusi į visai šalia sėdintį nepažįstamą vyrą staiga pasijuntu it iš vidaus užsiliepsnojusi. Jausmo neįmanoma nepaisyti.

Pasukusi galvą nedrąsiai jį patyrinėju.

— Nesi serijinis žudikas, ką?

Suraukęs kaktą vyras atsigręžia į mane.

— O tu?

— Dažniausiai jie yra bendrauti nelinkę baltaodžiai.

Puikios išvaizdos vyras čia visai vienas? Hm...

Mano gelbėtojas kilsteli antakius.

— Ir jie niekuo neišsiskiria iš minios, — įtariu balsu priduria, nužvelgdamas mane nuo galvos iki kojų.

Akyse atspindi ekrane besikeičiančių reklamų šviesa. Kurį laiką nė vienas nenusileidžiamė, galiausiai nebeįstveriu ir tyliai sukikenu.

Tada ištiesiu ranką.

— Esu Džordan. Prašau atleisti dėl vyno.

— Džordan? — pakartoja vyras, suimdamas mano plaštaką ir spustelėdamas. — Neįprastas vardas merginai.

— Ne, ne itin įprastas. — Atsipalaiduojau kėdėje ir susikryžiausi rankas ant krūtinės sukeliau kojas į tarpą tarp dviejų krėslų priešais save. — Taip vadinta Tomo Kruzo simpatija „Kokteilyje“, prisimeni?

Vyras klausiamai kilsteli antakius.

— „Kokteilis“, — pakartoju. — 1988-ųjų filmas apie barmenų rengiamus pasirodymus.

— A, tiesa.

Vis dėlto žvilgsnyje regiu neužtikrintumą. Nesu įsitikinusi, ar vyras supranta, apie ką, po paraliais, pliauškiu.

— Mėgsti devintojo dešimtmečio filmus? — ranka mosteliu į ekraną.

— Mėgstu *siaubo* filmus, — patikslina jis ir atkiša man spragėsių dėžutę. — Šis filmas — tikra klasika. O kaip tu?

— Dievinu devintąjį dešimtmetį. — Pasičiumpu saujelę spragėsių, vieną įsimetu į burną. — Mano vaikinai negali pakęsti tokių filmų ir man patinkančios muzikos stiliaus, bet aš nesugebu jiems atsispirti. Užsuku čia, kai rodo ką nors iš to dešimtmečio.

Nejaukiai jaučiuosi minėdama savo vaikiną, bet nenoriu, kad vyras susidarytų netinkamą įspūdį. Skubiai žvilgteliu į kairę jo ranką. Laimė, vestuvinio žiedo nematau. Netinkama būtų kine įsitaisyti šalia vedusio vyruko.

Jis tik stebi mane įdėmiu žvilgsniu.

— Mėgstamiausias filmas — „Pusryčių klubas“, atspėjau? — teiraujasi. — Ir visi kito Džono Hjuzo kūriniai?

— Turi ką nors prieš „Pusryčių klubą“?

— Ne, pirmuosius dešimt kartų, kai jį žiūrėjau, neturėjau.

Lūpas iškreipia šypsena. Turbūt išties filmas *dažnokai* rodomas per televizorių.

Vyras palinksta artyn.

— Devintasis dešimtmetis priklauso veiksmo filmų herojams, — tvirtina. Kimus balsas patyliukais nuskamba visai šalia manęs. — Žmonės šitai pamiršta. „Mirtinas ginklas“, „Kietas riešutėlis“, „Terminatorius“, „Rembo“...

— Žanas Klodas van Damas, — papildau.

— Būtent.

Tramdydama juoką prikandu lūpos kamputį, bet pilvas nepaliauja tirtėti, ištrūksta prunkštelėjimas.

Vyras susiraukia.

— Ko juokiesi?

— Nieko, — kaipmat atkertu ir linkteliu. — Van Damas. Puikus aktorius. Sukūrė daug reikšmingų vaidmenų.

Nesugebu sutramdyti šypsenos veide. Vyras suraukia antakius suprasdamas, kad paistau nesąmones.

Kaip tik tuomet kažkur už nugaros išgirstu kikenimą. Grįžtelėjusi per petį matau, kad Džėjus nusisukęs nuo ekrano ir palinkęs prie merginos mėgaujasi glamonėmis.

— Pažįsti juos? — teiraujasi pašnekovas.

Purtau galvą. Ne jo reikalas.

Nutylame. Sušveitusi delne spaustus spragėsius atlošiu galvą, žvilgsniu klajoju aukštomis lubomis ir senovinėmis aukso spalvos arkomis. Vyras ramiai sėdi greta. Nors širdis krūtinėje daužosi, stengiuosi kvėpuoti lėtai, pamažu.

Kodėl taip nerimauju? Ar dėl Džėjaus?

Ne, šią akimirką apie jį apskritai negalvoju.

Aplink sėdintys žmonės laukdami filmo pradžios šnekučiuojasi, tik jų žodžių negirdžiu. Man jie nė nerūpi. Oda kaista.

— Taigi, ką studijuoji Doralo koledže? — teiraujasi vyras.

Nustebusi nutvilkau jį žvilgsniu. Kaip sužinojo, kur studijuoji?

Serijinis žudikas.

Vyras mosteli į rankinę ant grindų. Prisimenu raktų pakuotę su koledžo logotipu.

A, tikrai.

Atsisėdu tiesiau.

— Kraštovaizdžio dizainą, — atsakau. — Noriu gražinti lauko erdves.

— Kaip puiku. Aš dirbu statybose.

Kreivai šypteliu.

— Taigi, tu gražini vidaus erdves.

— Ne, šitaip nepasakyčiau.

Nusijuokiu iš sielvartingo balso tono — matyt, vyrui jo veikla pabodusi.

— Darau jas *praktiškas*, — pataiso mane.

Atsigręžęs perveria mane šiltomis šviesiai rudomis akimis. Žvilgsniui sekundės dalelę kryptelėjus į mano lūpas pilve su-plazda drugeliai. Vyras skubiai nusigręžia. Nuduriu akis. Sunku atgauti kvapą.

Atsikrenkštusi pasilenkiu, išsitraukiu iš rankinės spurgų dėžutę ir priešais save atlenkusi stalelį atidarau.

Saldus aromatas akimirksniu pakutena šnerves. Skrandis suurzgia.

Per petį žvilgteliu į projektorių spėliodama, ar filmas greitai prasidės. Skanėstus taupiau jam, bet jau žarna žarną ryja.

Jaučiu į save susmigusias vyro akis. Dirsteliu į jį ir paaiškinu, iš kur ant stalelio išdygusios spurgos:

— Mano gimtadienis. Neskaitant vyno, viršininkė įteikė tokį tortą, kokį pavyko gauti prie kavinės langelio, neišlipant iš automobilio.

Pačiupusi spurgą atsilošiu ir vėl susikeliu kojas ant ranktūrio priešais save.

— Ketini sudoroti visas šešias? — klausia vyras.

Sustabdau skanėstą likus porai centimetrų iki burnos ir dėbteliu į jį.

— Tau tai sukeltų pasišlykštėjimą ar ką?

— Ne, tik spėlioju, ar ir aš vieną gausiu.

Nusišypsojusi mosteliu į dėžutę ragindama vaišintis.

Vyras išsirenka paprastą spurgą su glajumi. Nežinau, ar jis linkęs rinktis skanėstus be pagražinimų, ar nori ypatingąsias spurgas su pabarstukais palikti man. Šiaip ar taip, man toks elgesys patinka. Sėdime ir užkandžiaujame, bet nesusilaikau retkarčiais į jį nežvilgtelėjusi.

Vyro plaukai šviesūs, o akys atrodo tai mėlynos, tai žalios,

tai šviesiai rudos, priklausomai nuo to, kokia spalva atsispindi nuo ekrano. Ovalo formos veido smakras pasidengęs trumpais šeriais, nosis smaili. Žvilgsnį patraukia jam kramtant judantis kvadratinis žandikaulis. Aplink akis išryškėjusios raukšlėlės, tad gali būti, kad jam daugiau nei trisdešimt, o gal tiesiog daug laiko praleido dirbdamas saulėje. Vyras aukštas, stiprus, puikios fizinės formos, įdegęs. Jo akys staiga krypteli į šalį, tartum pajutusias mane spoksant. Vėl nusigręžiu į ekraną.

Velnias.

Juk nieko tokio, ar ne? Normalu, kad kiti žmonės, ne tik antrosios pusės, gali pasirodyti patrauklūs. Taip nutinka. Na, juk ir Skarlet Johanson patraukli. Tai visai nereiškia, kad ji mane domina.

Atsikandus spurgos žvilgsnis vėl krypteli į šalį. Tyrinėju vyro rankas marginančias tatuiruotes. Juodi varžteliai ir krumpliaračiai primena roboto skeletą, o abstraktūs simboliai neabejotinai byloja, kad šis vyras — dešimtojo dešimtmečio vaikas. Matau kažką panašaus į kišeninį laikrodį, besiveržiantį nušukti jam nuo odos. Tatuiruočių kratinys be vienos išskirtinės temos, bet nupiešta dailiai. Spėliuju, kas už šių piešinių slypi.

Dar atsikandu. Rožinis glaistas ir vaivorykštės spalvų pabarstukai pasiunčia impulsą į žandikaulį. Užsinoriu į burną susikimšti visą nelemtą skanėstą.

— Žinai, norėčiau išryškinti pilvo presą, — sakau kramtydama. — Tačiau spurgos tokios skanios.

Vyras prapliumpa kvatotis. Žvelgdamas į mane vis kivena.
— Ką?

— Nieko. Tiesiog tu tokia... — jis nusuka žvilgsnį lyg ieškodamas žodžių. — Tu tokia... Gal įdomi, ar... kažkokia? — Papurto galvą. — Atleisk, pats nežinau, ką norėjau pasakyti. — O tada, staiga prisiminęs žodį, meta: — Simpatiška. Norėjau pasakyti, esi simpatiška.

Pilve suspurda drugeliai, o skruostai iškaista it vėl būčiau atsidūrusi penktoje klasėje. Tais laikais būdavo labai malonu, kai patinkantis vaikinąs pavadindavo simpatiška. Suprantu, kad vyras turi omenyje mano asmenybę, ne išvaizdą, bet man patinka.

Naujasis pažįstamas baigia doroti spurgą ir gurkšteli limonado.

— Na, tai kiek tau? — teiraujasi. — Dvidešimt treji, ketveri?

— Žinoma, kada nors bus.

Vyras prunkšteli.

— Devyniolika, — galiausiai atsakau.

Jis giliai įkvepia ir atsidūsta. Žvilgsnis nutolsta.

— Ką? — įsimetu į burną paskutinį kąsnį ir nusivalau rankas. Atsilošusi atremiu galvą į krėslą.

— Kokia jaunystė, — nutęsia jis. — Atrodo, vos vakar ir aš toks buvau.

Na, o kiek galėtų būti jam? Neįmanoma, kad devyniolikos buvo taip jau seniai. Gal prieš dešimt metų? Dvylika?

— Taigi, ar gavęs galimybę grįžti į praeitį ką nors keistum? — teiraujuosi.

Suspaustų lūpų kampučiai kilsteli, rimtos akys krypta į mane.

— Leisk tau šį tą pasakyti... Tik trumpas patarimas, gerai?

Klausausi įdėmiai žvelgdama į jį. Nenuleidžiamas vienas nuo kito akių.

— Nedvejok, — pataria pašnekovas.

Ką?

Veikiausiai mano veide vyras išskaito sutrikimą, nes tęsia:

— Laikas prašvilpia tartum kulka. Baimė suteikia pretekstą nedaryti to, ką reikėtų. Neabejok savimi, netrypčiodamas vietoje, nesileisk, kad baimė trukdytų. *Nebūk* tingi ir nepriiminėk sprendimų pagal tai, ar pradžiuginsi kitus. Tiesiog siek tikslo, gerai?

Dėbsau į vyrą. Deja, atrodo, kad šiuo metu sugebu tik tiek. Norėčiau nusišypsoti, nes širdis apsalė, jausmas nuostabus. Kita vertus, širdis prisipildė jausmo, kurio įvardyti nesugebu. Sakytum būtų užlieję tuzinas skirtingų emocijų vienu metu. Tesugebu silpnai, paviršutiniškai alsuoti.

— Gera, — sukuždu.

Nesu tikra, ar norėjau išgirsti tokius žodžius, ar man to reikėjo, bet jaučiu, kaip pečiai kiek atsitiesia, smakras ryžtingai kilstelė. Nežinia, kiek ilgai tai truks, tačiau pasijuntu drąsesnė. Šis vyras — mano naujasis didvyris.

Stebiu, kaip jis išsitraukia nedidelę dėžutę ir įžiebia degtuką. Smulki liepsnelė ryškiai blykstelė tamsoje. Degtuką jis kiša į spurgą. Rožiniai skanėstai — visos spurgos glaistytos tokiu glaistu, nes Šelė žino, kad tai mano mėgstamiausia spalva, — sužiba tamsoje. Jaučiu, kaip dėl tokio poelgio širdis apsalė.

Nuleidusi kojas palinkstu į priekį, užsimerkiu, sugalvoju norą ir užpučiu liepsnelę.

Šįkart tai ne įprastas noras. Staiga galva ištuštėjo. Nebeprišiminiau, ko trokštu būdama už šio kino teatro sienų, ko man išties reikia. Šovė vienintelė mintis.

Abu atsilošiamė ir pastvėrę po dar vieną spurgą įsitaisome krėsluose. Pagaliau šviesos prigęsta, iš abiejų pusių užlieja garsas.

Artimiausias pusantros valandos valgome ir juokiamės. Kelis kartus, kai žinau, kad artėja baidi vieta, užsidengiu veidą. Retkarčiais krūpteliu ir nusijuokiu vyrui padarius tą patį. Jis atrodo susigėdęs. Po kurio laiko pastebiu, kad mano galva pakrypusi jo link. Vyras sėdi vieną koją užmetęs ant tuščio krėslė priešais mus, atlošęs galvą. Jaučiamės patogiai. Man nė nekilo mintis laikytis atstumo.

Retai kada filmus žiūriu ne viena. Nesu pratusi tiesiog sėdėti tyloje su kitu žmogumi. Mudviejų su Koulu grafikai retai sutampa, sesuo Kemė visai nebeturi laisvo laiko, o daugelis

vidurinės laikų draugų nubyrėjo po mokyklos baigimo prieš maždaug metus. Malonu tiesiog būti su kitu žmogumi.

Kai pradedami rodyti titrai, nesu tikra, ar apie filmą daug prisiminčiau. Tačiau jau seniai nesijaučiau tokia atsipalaidavusi. Šįvakar juokiais, šypsojais, juokavau ir visiškai pamiršau realybę. Man šito reikėjo. Dar nenoriu namo.

Vėl užsižiebus salės šviesoms neskubėdama atsisėdu tiesiau, nuleidžiu kojas ant grindų, nuryju gumulą gerklėje ir pašnairuoju į naująją pažįstamą. Jis taip pat išsitiesia, bet vengia žiūrėti man į akis.

Atsistojusi įstrižai per krūtinę persimetu rankinės dirželį ir susirenku šiukšles.

— Na, po kelių savaitių planuoja rodyti „Poltergeistą“, — sako vyras man už nugaros stodamasis ir taip pat susirinkdamas šiukšles. — Jei pamatysiu tave, pasistengsiu įsitaistyti kuo aukščiau.

Prisiminusi vyno balą, kimiai nusijuokiu. Drauge paliekaime savo eilę ir sukame prie durų. Pastebiu, kad Džėjaus su mergina taip pat nebematyti. Veikiausiai jau išėjo. Tiesą pasakius, jau seniai pamiršau juos ten sėdint.

„Poltergeistas“. Ar tai reiškia, kad tą naktį planuoja būti čia? Ir tai tiesiog būdas man tai pranešti, jei netyčia norėčiau užsukti?

Negali būti, juk žino, kad turiu vaikiną.

Vis dėlto kažkodėl negaliu liautis svarsčiusi, ar tuo atveju, jei mudu su Koulu dėl vienos ar kitos priežasties neišbūtume drauge dar vieną mėnesį, aš ateičiau į filmą žinodama, kad ir šis vyras čia bus.

Tankiai ir stipriai mirksiu. Žingsniuojant prie durų užlieja kaltė. Veikiausiai ateičiau. Šiame miestelyje nėra daug „gardžių kšnelių“, o aš šįvakar smagiai praleidau laiką. Šis vyrukas įdomus.

Ir gražus.

Ir turi darbą.

Derėtų jį supažindinti su vyresniąja seserimi. Tikra paslaptis, kaip visą šį laiką nepakliuvo į jos akiratį.

Stumtelėję duris paskutiniai paliekame kino salę ir hole išmetame šiukšles.

Pakeliu į vyrą akis. Pamačius jį ryškesnėje šviesoje, tokį aukštą stovintį priešais save, širdis neramiai suspurda. Šviesiai rudos akys. Neabejotinai šviesiai rudos. Tačiau žiedas aplink rainelę žalsvas.

Plaukai sušukuoti beveik nenaudojant priežiūros priemonių, ganėtinai ilgi, kad galėtum panardinti juose pirštus. Nuduriu žvilgsnį į lygų, įdegusį kaklą. Po marškinėlių apykalė neižvelgiu įdegio linijos. Ar visas jo kūnas šitoks? Mintyse šmėkšteli nepageidaujamas vaizdelis, kaip jis pusnuogis kala ir kilnoja lentas, o aš...

Vėl užsimerkiu ir papurtau galvą. *Aha, gerai, gana.*

— Hm, verčiau jau eisiu, — tariau įsikibdama į rankinės dirželį. — Reikia tikėtis, vaikinas jau laukia bare, kad parvežtų namo.

— Bare?

— „Pašaliniuose“, — atsakau spėdama, kad veikiausiai jis tą vietą puikiai žino. Vienas iš vos trijų barų miestelyje. Daugelis verčiau renkasi „Senuką Redą“ ar striptizo klubą, o ne mano darbovietę. — Šiandien netikėtai kiek anksčiau baigiau darbą. Jis turi mane parvežti, bet nepavyko susisiekti. Dabar jau turėtų būti atvažiavęs.

Vyras stumtelėjęs atveria duris, prilaiko man jas, kol išeinu, pats seka iš paskos.

— Na, tikiuosi, gimtadienis buvo malonus, nors ir teko dirbti, — sako.

Suku į dešinę, „Pašalinių“ link, jis gręžiasi kairėn.

— Ačiū, kad palaikei draugiją, — padėkoju. — Viliuosi, filmo tau nesugadinau.

Akimirką mane stebi. Kvėpavimas kiek apsunksta, o veide šmėkšteli išraiška, išduodanti, kaip jam sunku apsispręsti. Galiausiai papurto galvą ir nusuka akis.

— Visai ne, — atsako.

Stoja tylos akimirka. Pamažu tolstame, bet neatsukame vienas kitam nugarų.

Tylos pauzė ilgėja, atstumas didėja. Galiausiai jis kilsteli ranką, menkai man pamoja ir subruka plaštakas į galines džinsų kišenes.

— Labos nakties, — atsisveikina.

Aš tik dėbsau į jį. *Aha, labos.*

O tada nusigręžiu. Paširdžiuose susimezga tvirtas mazgas.

Nė nežinau jo vardo. Būtų malonu pasisveikinti, jei dar kada susitiktume.

Vis dėlto neturiu laiko apie tai mąstyti, nes suskamba telefonas. Išsitraukusi iš kišenės išvystu Koulo vardą.

Stabtelėjusi ant šaligatvio atsiliepiu.

— Labas, tu „Pašaliniuose“? — klausiu. — Aš jau beveik vietoje.

Jis nieko neatsako. Stabteliu, pašaukiu vardu.

— Koulai? Ei, ar girdi?

Nieko.

— Koulai? — pakartoju jau garsiau.

Ryšys nutrūko. Ketinu pati jam skambinti, bet už nugaros pasigirsta balsas.

— Tavo vaikinasis vardas Koulas? — teiraujasi vyras iš kino teatro. — Koulas Losonas?

Apsisukusi matau jį pamažu artėjant prie manęs.

— Taip, — patvirtinu. — Pažįsti jį?

Vyras akimirką sudvejoja tarsi susitaikydamas su nemalonia mintimi, tada ištiesia ranką ir galiausiai prisistato:

— Esu Paikas. Paikas Losonas.

Losonas?

Akimirką patylėjęs priduria:

— Koulo tėvas.

Mano plaučiuose nebelieka oro.

— Ką? — iškošiu.

Koulo tėvas?

Iš nuostabos prasižioju, bet kaipmat vėl užsičiaupiu. Suvo-kusi tiesą pažvelgiu į šį vyrą naujomis akimis.

Koulas probėgšmais buvo užsiminęs apie tėvą — žinau, kad jis gyvena šiuose kraštuose. Kiek supratau, jiedu artimai nebendrauja. Iš trumpų Koulo pastabų apie tėvą buvau susidariusi prastą nuomonę, kuri visai nedera prie vyro, su kuriuo šiandakt kalbėjau kino teatre. Juk mano pašnekovas malonus.

Su juo lengva bendrauti.

Dėl Dievo meilės, neatrodo tokio amžiaus, kad galėtų turėti devyniolikmetį sūnų.

— Koulo tėvas? — garsiai pakartoju.

Jis santūriai šypteli. Neabejoju, kad ir pats nesitikėjo tokio įvykių posūkio.

Girdžiu, kad dabar telefonas skamba jau jo kišenėje. Išsitraukęs žvilgteli į ekraną.

— Dabar jau skambina man, tad veikiausiai papuolė į bėdą, — pakomentuoja nenuleisdamas nuo telefono akių. — Gal tave pavėžėti?

— Kur pavėžėti?

— Spėju, į policijos nuovadą. — Vyras atsidūsta, atsiliepia ir žengia pirmas. — Eime.